

Inhimillinen tekijä

Monella meistä on muistikuvia siitä, miten nuorena erikoistuvana lääkärinä on joutunut yksin ilman kokeneemman kollegan tukea kohtaamaan kuolevan potilaan omaiset ja pyytämään heiltä ehkä jopa lupaa elinten irrottamiseen siirtoa varten. Uramme aikana olemme saattaneet joutua verekseltään kohtaamaan nuoren ihmisen, joka vamman seurauksena on silmänröpäyksessä menettänyt liikuntakykynsä ehkä loppuikäseen. Joku meistä muistaa hoitaneensa äitiä, joka on menettänyt lapsensa synnytyksen yhteydessä. Kaikille meistä on sattunut työssämme virheitä, joskus jopa kohtalokkaita, joita olemme joutuneet käsittelemään niillä voimavaroilla, joita meillä kullakin on. Lähes kaikki meistä ovat kokeneet työssään ristiriitatilanteita kollegoiden, esimiehen tai alaisen kanssa. Työyhteisössämme olemme voineet joutua käsittelemään sen jäsenen päihderiippuvuutta tai diagnosoimatonta sairautta. Kaikkia edellä kuvattuja tilanteita yhdistää yksi asia, inhimillinen tekijä.

Tarkkaavainen lukija lienee huomannut leh-teemme ilmestyneen uuden palstan, jonka tarkoituksena on lähestyä työtämme ei tieteellisestä, ei ammatillisesta, ei ammattipoliittisesta, vaan ihmisen perspektiivistä. Miten me ihmisinä kohtaamme ja käsittelemme työmme ja työympäristömme tapahtumia ja haasteita. Kaikilla meillä on elämässämme tilanteita, jolloin henkilökohtaiset asiat estävät täysipainoista panostusta työhön. Ehkä liiankin usein rutiini, kiire, stressi ja väsymys sammut-

tavat inhimillisen toimintamallin. Samaan voi joutaa epävarmuus ja pätemisen tarve niin kollegan kuin potilaankin edessä. Liian usein unohtuu hymy, kiitos ja ystävällinen sana. Myös omien taitojen, tietojen ja voimavarojen rajallisuuden tunnistaminen ja tunnustaminen voi olla vaikeaa. Kuitenkin, mikä voi vaatia enemmän inhimillisyyttä kuin työskentely potilaan, ihmisen hyväksi.

Palstan ensimmäinen kolumni on jo tätä kirjoittaessa ilmestynyt. Anestesiologi, Suomen Lääkäriliiton toiminnanjohtaja Heikki Pälve käsittelee Finnanest 3/2011 -lehdessä kollegiaalisuutta. Tässä lehdessä palliatiivisen lääketieteen taitaja, helsinkiläisen Terhokodin ylilääkäri Juha Hänninen valottaa potilaan kuoleman herättämiä tunteita lääkärissä. Palsta saa jatkoa seuraavissa lehdissä. Artikkelisarjassa tullaan käsittelemään työmme ei-lääketieteellistä puolta, virheiden käsittelyä, inhimillistä työyhteisöä, työssä jaksamista, vaikeuksien kohtaamista, työn ja muun elämän yhteen sovittamista – siis koko ihmisen elämän kirjoja. Kirjoittajiksi pyrimme saamaan kokeneita kollegoita ja oman alansa osajia, joilla on annettavana viimeaikaisen lääketieteellisen kirjallisuuden parhaiden viitteiden lisäksi omakohtaista näkemystä. Tavoitteena on antaa eväitä niin työmme vaikeimpiin hetkiin, jolloin olemme monesti yksin ja useimmiten ilman kollegoiden tukea, kuin myös rutiinin täyttämään arkeen. □

Helsingissä 29.9.2011